

Պարույր Սևակ

Չեմ հարգում

Մինչ տարին ունի տասներկու ամիս ու չորս եղանակ,
Տասներկու անգամ սա եղանակ է մի օրում փոխում:
Եթե դուք պետք եք և, դիցուք, նույնիսկ հաշիշ եք ծխում,
Նա էլ է ծխում, որպեսզի հանկարծ... դուք չնեղանաք:
Ի՛նչ էլ նվագեն՝ նա է պարողը,
Ի՛նչ էլ կարել տան՝ նա է կարողը,
Ո՛ր ծառն էլ ցույց տան՝ նա է քարողը:
Հարգո՞ւմ եք նրան:
Իսկ հապա սրա՞ն,
Որ ասես լինի առածի պարան.
Հապա փո՛րձ արա ու ցա՛խ դիր վրան...
Չեմ հարգում շանն էլ, որին չար տերը
Անտեղի տեղը որքան ծեծում է,
Այնքան նա լիզում տիրոջ ոտերը՝
Իրեն տրորո՛ղ-ջարդո՛ղ ոտերը,
Եվ կծելու տեղ լոկ կաղկանձում է.
Եկեք միասին չհարգենք նրա՛նց,
Ովքեր սերտում են և ոչ թե դատում,
Ճառո՛ւմ են - բնավ չե՛ն կշռադատում.
Ովքեր չեն ջոկում ո՛չ թացը չորից,
Ո՛չ էլ տարբերում անդունդը ձորից.

Ուլքեր գրածի տառն են ընթերցում,
Ուլքեր քնածին մեռած են կարծում,
Ուլքեր կարծում են
Ծուխը՝ հրրաբուխ,
Իսկ լացը՝ հարբուխ...
Չեմ հարգում նաև ա՛յն նորությունը,
Որ վաղեմության նոր տարբերակն է,
Ա՛յն շորությունը.
Որ չի տարբերվում անգթությունից,
Անհուն թվացող ա՛յն խորությունը,
Որտեղ աճում է եղեգն ու ջրնուռ,
Եվ հիմարավուն ա՛յն բարությունը,
Որ մոռանում է կսկիծ ու մրնուռ...
Հարգած շունենամ ա՛յն ծերությունն էլ,
Որ իմաստնության նույնիսկ բո՛ւյր շունի:
Հարգած շունենամ ա՛յն ծոռությունն էլ,
Որ Սասնա ծոհից մի նշո՛ւյլ շունի,
Եվ հնարավոր ա՛յն հարությունը,
Որ ավարտվում է լոկ... համբարձումով,
Ո՛չ թե մարդկանց մեջ վերադարձումով...
Ե՛վրս մի անգամ չհարգեմ նրանց,
Ուլքեր մտնում են հոտած գաղջ անկյուն,
Երբ կարող էին թարմ օդում մնալ,
Թեկուզև այնտեղ մի փոքր մրսել
(Այդտեղ են հասել
Երբեմնն ես է՛լ)...
Ուլքեր մթնում են,
Երբ կարող էին միշտ մնալ լուսե,
(Ինձ էլ երբեմնն խավարն է գրկում)...
Ուլքեր վատնում են

Իրենց ուժերը փափրսուքի մեջ,
Մինչ կարող էին բարձրաձայն խոսել
(Երբեմնն նաև ես ի՛նձ չեմ հարգում)...
Երբեմնն նաև ես ի՛նձ չեմ հարգում...

25, 27.V.1957թ.

Մոսկվա